

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 11.657 van 23 mei 2008
in de zaak X /II**

In zake: 1. X
2. X
beiden in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettige
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
3. X
4. X

die hun woonplaats kiezen: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken,
thans de minister van Migratie- en Asielbeleid

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, optredende voor zichzelf en hun minderjarige kinderen, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 18 juli 2007 houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf en om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2007.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting, bij beschikking van 1 oktober 2007 vastgesteld op 26 oktober 2007 wordt verdaagd naar 9 november 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De eerste en de tweede verzoekende partij dienen op 22 februari 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf te bekomen in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet). Op 18 juli 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van het oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkenen geïntegreerd zijn, hun huurovereenkomsten stipt naleven, dat mevrouw A. Franse taallessen heeft gevolgd en een werkbelofte voorlegt en dat de heer K. lid is van een voetbalclub en een bewijs van goed gedrag en zeden voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Betrokkenen vroegen op 05/12/2000 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 31/01/2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het commissariaat –generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS), hun betekend op 04/02/2003. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedure (namelijk 2 jaar en 2 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (...).

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van het EVRM betreft dient er worden opgemerkt dat art. 8 van dit Verdrag hier niet van toepassing is. De verplichting om via de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van het oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt immers voor het hele gezin. Er is dus geen sprake van het verbreken van de familiale banden.

Ten tweede wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ten derde dat ‘voor de behandeling van de zaak te ontbloten van elk nut’ een schending zou uitmaken van het fairplay-beginsel en dus van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet kunnen de betrokkenen geen schending van de rechten van de verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijke karakter hebben.

Dat het nut zal ontbloot worden van de procedure die de betrokkenen hebben ingediend voor de Raad van state wanneer zij zouden terugkeren naar Azerbeidzjan kan niet weerhouden worden. Betrokkenen hebben in het kader van hun asielprocedure ene verzoek tot nietigverklaring aangetekend tegen de beslissing van het CGVS. Volgens vaste rechtspraak heeft het louter indienen van een verzoek tot nietigverklaring geen schorsende werking.

Dat een beroep ingediend voor de Raad van State wel degelijk een uitwijzing mogelijk zou maken, en dus opschortend zou zijn, en dat dit bevestigd wordt door het X-arrest genomen door het Europees hof voor de rechten van de Mens (...) kan niet weerhouden worden. In deze dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van het EHRM blijkt dat het duidelijk was dat de

repatriëring van de familie X een schending van artikel 13 inhield omdat deze zo was georganiseerd dat zij de facto geen juridische procedure meer konden instellen. Het EHRM stelde aldus een schending van het artikel 13 van het EVRM vast. Tengevolge hiervan werd de procedure 'bij uiterst dringende noodzakelijkheid' ingediend voor de Raad van state, aangepast. Het instellen van een dergelijke procedure is daadwerkelijk opschortend. Derhalve stond het betrokkenen dan ook vrij, bij monde van hun raadsman, een dergelijke procedure in te stellen, doch zij hebben verzuimd dit te doen. Bijgevolg kunnen zij nu niet volhouden dat er een schending is van artikel 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel is immers hun eigen verantwoordelijkheid.

Ook de loutere vermelding van art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot hebben de problemen in hun land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige documenten en de eventuele financiële steun te verkrijgen. (...) "

1.2. Op 8 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De motieven van beide beslissingen luiden als volgt:

" betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (wet van 15.12.1980-Art. 7, al. 1, 2°)"

2.1. Onder het kopje "procedure en feiten" geven de verzoekende partijen in het verzoekschrift een summiere feitenanalyse, bestaande uit in hoofdzaak een overneming van de bestreden beslissingen. Zulks voldoet aan de op grond van in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, vreemdelingenwet eis om de feiten uiteen te zetten in het verzoekschrift. De exceptie ter zake van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

2.2. De verzoekende partijen verklaren te "opteren voor een kamer met drie Raadsleden". Dit verzoek is duidelijk niet gemotiveerd en voldoet derhalve niet aan de eis gesteld in artikel 39/10, derde lid, van de vreemdelingenwet en is om die reden niet ontvankelijk. Daarenboven hebben de verzoekende partijen verzuimd ter terechtzitting enige opmerking ter zake te maken wanneer zij vaststelden ter terechtzitting dat de kamer was samengesteld op de gemeenrechtelijke wijze, bedoeld in artikel 39/10, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit verzoek tot het verkrijgen van de gewenste "optie" wordt afgewezen.

2.3. Ter terechtzitting doen de verzoekende partijen afstand van hun aanvraag tot "pro deo-procedure".

2.4. In fine van het verzoekschrift vragen de verzoekende partijen de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij. Er zijn evenwel geen kosten verbonden aan de rechtsgang zodat er geen reden is om over dit verzoek uitspraak te doen.

3. Weergave van het enige middel.

3.1 Tegen de bestreden beslissingen voeren de verzoekende partijen een enig middel aan, met name:

“dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn, in rechte en in feite. Dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is. Dat de bestreden beslissingen art. 9 van de vreemdelingenwet schendt (Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en meer bepaald het begrip buitengewone omstandigheden totaal verkeerd toepast.”

Zij zetten het middel uiteen als volgt:

“Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (...).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : “Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (...); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;” (...).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (...) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (...), Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (...).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (...)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten” (...). Dat de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (...) en tot de feitenvinding (...) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat in casu de feitenvinding enkel is gebeurd wat betreft de feiten ingeroepen in het kader van de niet terugkeer met verwijzing naar de vluchtelingenzaak hetgeen kennelijk niet afdoende is.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (...). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (...)

Dat de bestreden beslissing wat betreft de kinderen stelt dat de beslissing zou slaan op :

K.(...) X geboren op 23/1/2003 en K.(...) X geboren op 09/12/2005 daar waar het verzoek artikel 9,3 en vervolgens de aanvulling ervan slaat op :

“- K.(...) X, geboren te sint-Agatha-Berchem op X, wonende op hetzelfde adres

- K.(...) X, geboren te sint-Agatha-Berchem op X, wonende op hetzelfde adres

Dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig kan zijn genomen nog behoorlijk gemotiveerd kan zijn nu de beslissing alleens het fundamentele kennelijk onjuist vermeld de namen van de betrokkenen.

Dat dit al te fundamenteel is.

Dat wordt voorgehouden :

“Tot slot hebben de problemen in hun land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen Vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM om alzo de nodige documenten en de eventuele financiële steun te verkrijgen.

Dat de verzoekende partijen ondermeer volgende zaken opgeworpen hebben :

Dat de verzoekende partijen niet meer aan documenten kunnen geraken nu in de plaats van afkomst en geboorte geen archieven meer zijn die basis kan vormen voor het afleveren van documenten. Dat deze plaats op Azerbeidjaans grondgebied ligt, daar waar de verzoekende partijen van Armeens etnische oorsprong zijn. Hetgeen ook inhoudt dat zelfs wanneer de archieven zouden bestaan de Azerbeidjaanse overheden toch geen documenten zouden verschaffen.

Dat daarbij een stuk werd neergelegd :

"Bewijzen dat men niet aan Azerbeidjaanse papieren geraakt"

Dat ter zake geen enkel motief opgeven wordt zodat de bestreden beslissing kennelijk ongemotiveerd is.

Dat ook de feiten van de asielaanvraag werden ingediend en daarbij volgende argumenten werden naar voor gehaald:

- Dat de Raad van State oordelend in Kortgeding het invoeren van de onveilige situatie in het land van herkomst aanvaard als zijnde een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel (...)

- Dat het oordeel van de Vaste Beroepscommissie betreffende de situatie in het land van herkomst geen gewijsde heeft t.a.v. het oordeel betreffende het invoeren van de bijzonder omstandigheden. Dat het oordeel betreffende de situatie in het land van herkomst in het kader van de bijzondere omstandigheden te onderscheiden valt van het oordeel met betrekking de situatie in het land van herkomst in de vluchtelingenprocedure (...), hetgeen ook de circulaire dd. 15 december 1998, (...) lijkt voor op te stellen. Dat dit ook geldt voor de beslissing van de Commissaris-Generaal.

Dat zij de rechtsbescherming invoeren van zowel de internationale verdragen als van de Belgische rechtsnormen ter zake. Dat zij aldus ondermeer het artikel 3 en 8 van het E.V.R.M (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) invoeren.

- Dat de Raad van State oordelend in Kortgeding het invoeren van de onveilige situatie in het land van herkomst aanvaard als zijnde een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel (...)

- Dat het oordeel van de Vaste Beroepscommissie betreffende de situatie in het land van herkomst geen gewijsde heeft t.a.v. het oordeel betreffende het invoeren van de bijzonder omstandigheden. Dat het oordeel betreffende de situatie in het land van herkomst in het kader van de bijzondere omstandigheden te onderscheiden valt van het oordeel met betrekking de situatie in het land van herkomst in de vluchtelingenprocedure (...), hetgeen ook de circulaire dd. 15 december 1998, (...) lijkt voor op te stellen. Dat dit ook geldt voor de beslissing van de Commissaris-Generaal.

- Dat het volstaat aan te tonen dat het moeilijk is zich te begeven naar het land van oorsprong of een land waar men toegelaten wordt om het verzoek overeenkomstig art. 9 van de vreemdelingenwet in persoon bij een ambassade of diplomatieke vertegenwoordiging te doen (...). Dat er niet afdoende werd geantwoord op voormelde argumenten die de verzoekende partij ook thans invoert.

Dat ter zake enkel in de asielaanvraag de feiten als asielaanvraag werden beoordeeld daar waar de feiten thans opgeworpen worden als feiten in de zin van artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet. Dat het motiveren met een loutere verwijzing naar de vluchtelingenzaak niet alléén duidelijk een inbreuk is op het motiveringsvereiste en de zorgvuldigheidsplicht doch ook een inbreuk is op artikel 9,3 van de vreemdelingenwet dat in het begrip buitengewone omstandigheden een begrip ingevoerd heeft dat niet samenvalt met de beoordeling van de vluchtelingenzaak.

Dat ter zake het zo is dat het begrip buitengewone omstandigheden kennelijk verkeerd wordt geïnterpreteerd door hierbij geen rekening te houden met de redenen tot niet terugkeer; dat evenzeer ten gronde de opgegeven redenen diende te worden beoordeeld.

Dat dit betekent dat men zal dienen te oordelen of de aangevoerde redenen buitengewone omstandigheden uitmaken en vervolgens zal dienen te oordelen of de redenen van niet terugkeer alsmede al de andere aangevoerde redenen in het verzoekschrift artikel 9 leiden tot de gegrondverklaring van het verzoek.

Dat er een verzoek artikel 9 werd ingediend waarbij ondermeer de onmogelijkheid tot terugkeer werd ingeroepen.

Dat artikel 9 voorziet de onmogelijkheid tot terugkeer kan worden ingeroepen.

Dat de bestreden beslissing kennelijk niet gemotiveerd is door geen afdoende motieven in te roepen nopens de redenen van de niet-terugkeer zoals gesteld in het verzoekschrift artikel 9. Dat dit inhoudt dat de beslissing niet inhoudelijk en formeel gemotiveerd is

Dat de bestreden akte zowel inhoudelijk als formeel niet deugdelijk gemotiveerd is. Dat terzelfdertijd de inhoudelijke en materiële motivering kunnen geschonden zijn.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken: "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch

uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (...).

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. Art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (...).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (...) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (...).

Dat de wetgeving m.b.t de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (...).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (...).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (...). Dat een administratieve akte ontbloomt is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voonnelde administratie van toepassing is (...); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijke gemotiveerd is.

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

Dat de motivering uitdrukkelijk dient te gebeuren, dit wil zeggen dat de motieven moeten blijken uit de beslissing.

Dat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd omdat nergens de juridische grondslag van de beslissing wordt opgegeven in de beslissing zelve, daar waar de juridische grondslag in de Bestreden beslissing dient te worden gegeven.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

"Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

En

"Ten derde, dat 'voor de behandeling van de zaak te ontbloten van elk nut' een schending zou inhouden van het fairplay-beginsel en dus van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Dat het nut zal ontbloomt worden van de procedure die betrokkenen hebben ingediend voor de Raad van State wanneer zij zouden terugkeren naar Azerbeidzjan kan niet weerhouden worden. Betrokkenen hebben in het kader van hun asielprocedure een verzoek tot nietigverklaring aangetekend tegen de beslissing van het CGVS. Volgens vaste rechtspraak heeft het louter indienen van een verzoek tot nietigverklaring geen schorsende werking.

Dat een beroep ingediend voor de Raad van State wel degelijk een uitwijzing onmogelijk zou maken, en dus opschortend zou zijn, en dat dit bevestigd wordt door het X-arrest genomen door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (...) kan niet weerhouden worden. In deze dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van het EHRM blijkt dat het duidelijk was dat de repatriëring

van de familie X een schending van art. 13 van het EVRM inhield omdat deze zo was georganiseerd dat zij de facto geen juridische procedure meer konden instellen. Het EHRM stelde aldus een schending van het art. 13 van het EVRM vast. Tengevolge hiervan werd de procedure 'bij uiterst dringende noodzakelijkheid', ingediend voor de Raad van State, aangepast. Het instellen van een dergelijke procedure is daadwerkelijk opschortend. Derhalve stond het betrokkene dan ook vrij, bij monde van hun raadsman, een dergelijke procedure in te stellen doch zij hebben verzuimd dit te doen. Bijgevolg kunnen zij nu niet volhouden dat er een schending is van art. 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel is immers hun eigen verantwoordelijkheid.

Dat wanneer men een zaak heeft waarvan men stelt dat deze voor annulatie in aanmerking komt doch wanneer men meent dat men niet in aanmerking komt voor de overige voorwaarden van schorsingsprocedure en of de schorsingsprocedure in ultra urgentie dit volgens de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent dat men eigenlijk niet op nuttige wijze beroep kan instellen bij de Raad van State.

Dat de procedure voor beide echtelieden nog loopt voor de Raad van State, hetgeen betekent dat zij moeten kunnen het resultaat afwachten van hun procedure. Dat de Raad van State stelt dat er in beginsel geen belang is bij het voeren van een procedure waarbij de betrokkenen reeds gepatriëerd zijn (...).

Dat men immers niet overeenkomstig rechtspraak van de Raad van State kan gaan opleggen dat een verzoekende partij zelfs zijn procedure bij de Raad van State zou opblazen. Dat de niet terugkeer de enige manier is om ter zake zijn rechten te houden overeenkomstig voormelde rechtspraak.

Dat er ook een bevel tot het verlaten van het grondgebied werd uitgevaardigd op grond van de afwijzingsbeslissing in zake het verzoek artikel 9,3.

Dat voorzover de beslissing inzake artikel 9,3 van de vreemdelingenwet geschorst of vernietigd wordt dit ook dient te gebeuren met het bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat het niet zorgvuldig is een dergelijk bevel tot verlaten van het grondgebied uit te vaardigen daar waar nog een verzoek artikel 9,3 van de vreemdelingenwet loopt; dat dit ook het motiveringsvereiste zowel inhoudelijk als formeel schendt, alsmede het gelijkheidsbeginsel.

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (...).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (...).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (...), Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (...),

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (...)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (...). Dat de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (...) en tot de feitenvinding (...) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (...). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (...)

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (...), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat de argumenten in zake het artikel 9,3 doorwerken wat betreft de legaliteitskwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 (...). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van de gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen (...) en het de vereiste van een goede administratie (...). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

Dat de motiveringsverplichting geschonden is zoals bepaald door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 op de uitdrukkelijke motivering door een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren gelet op het verzoek artikel 9,3 (...).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn overeenkomstig art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en artikel 2 en 3 van de motiveringswet (wet van 29 juli 1991)

Dat terzelfdertijd de inhoudelijke en materiële motivering kunnen geschonden zijn.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (...),

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. Art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (...).

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (...).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (...).

Dat wat betreft het bevel tot verlaten van het grondgebied van de moeder de kinderen met een verkeerde naam worden vermeld namelijk X en X zodat ook deze beslissing kennelijk onzorgvuldig genomen is en niet gemotiveerd kan zijn en de reeds vermelde rechtsregels evenzeer kennelijk schendt,"

3.2. Het middel valt uiteen in twee onderdelen, waarbij het eerste betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing en het tweede op de als tweede bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Wat het eerste onderdeel van het middel betreft gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. De grief afgeleid uit de formele motiveringsverplichting.

De verzoekende partijen voeren vooreerst de schending aan van de formele motiveringsplicht die volgens hen vervat zit in de door hen in het middel aangevoerde bepalingen, m.n.

(verzoekschrift, p. 13-14 en 19-20) artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur welke de motivering opleggen van de bestuurshandelingen en waarnaar ze iets verder in het verzoekschrift (p. 19-20) nog aan toevoegen artikel 149 G.W.

4.1.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze “slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903, 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589, 27 juni 2006).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat “de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, - zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde pleegvorm dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hierna word vastgesteld dat de in voornoemde wet van 29 juli 1991 vervatte formele motiveringsplicht niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de aangevoerde schending van de in artikel 62 vervatte formele motiveringsplicht betreft.

4.1.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, is dit grondwetsartikel niet van toepassing op beslissingen van het actief bestuur (R.v.St., Tilkin, nr. 29.271, 2 februari 1988; R.v.St., Vanden Breden, nr. 70.643, 13 januari 1988) zoals de thans bestreden beslissingen. In de mate dat het onderdeel van het middel steun zoekt in deze bepaling, faalt het in rechte.

4.1.3. In de mate dat verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren van een algemeen rechtsbeginsel dan wel van een beginsel van behoorlijk bestuur betreffende de formele motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat er geen algemeen rechtsbeginsel noch een beginsel van behoorlijk bestuur bestaat dat een formele motiveringsplicht vereist (R.v.St., Desmedt en *cst.*, nr. 20.422, 13 juni 1980; I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1992, 2). In zoverre het onderdeel van het middel hierop steun zoekt, faalt het in rechte.

4.1.4. Wat de aangevoerde schending betreft van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.4.1. Wat de formele motivering in rechte betreft.

De verzoekende partijen voeren in het middel (verzoekschrift p. 21) aan dat “nergens de juridische grondslag van de beslissing wordt opgegeven in de beslissing zelve”.

Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen – in casu zou naar verzoekende partijen beweren, elke motivering in rechte ontbreken – leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de verzoekende partijen niet heeft geschaad (R.v.St., nr. 49.427, 4 oktober 1994), hetgeen in casu niet blijkt noch wordt aangevoerd door de verzoekende partijen. De bestreden beslissing verwijst daarenboven uitdrukkelijk naar “artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, zodat deze grief in feite faalt. Dit onderdeel van het middel faalt.

4.1.4.2. Wat de formele motivering in feite betreft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandelingen heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, dit omdat niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van een "buitengewone omstandigheid" op grond waarvan verzoekende partijen een machtiging tot verblijf kunnen aanvragen bij de burgemeester van hun verblijfplaats in plaats van, zoals te doen gebruikelijk is, voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, alsook van de redenen waarom de aanvraag van de verzoekende partijen niet beantwoordt aan dit wettelijk begrip. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motivering van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). In de mate dat de verzoekende partijen het middel gronden op de schending van de formele motiveringsplicht is het niet gegrond.

De verzoekende partijen voeren derhalve in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel gezien vanuit dit oogpunt, valt samen met hetgeen hierna wordt onderzocht zodat het volstaat ter zake te verwijzen naar hetgeen hierna is uiteengezet.

4.2.1. De verzoekende partijen voeren voorts in het middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het "verkeerd" toepassen van het begrip "buitengewone omstandigheden" in artikel 3, derde lid, van de vreemdelingenwet.

In hun uiteenzetting die hiervoor integraal werd hernomen, werpen de verzoekende partijen een amalgaam aan citaten van rechtspraak, stukken uit de bestreden beslissing, argumenten,... op waaruit de Raad meent de volgende elementen in dit omstandig doch onduidelijk middel te hebben ontwaard hetgeen hierna is uiteengezet:

4.2.2.1. De verzoekende partijen voeren vooreerst de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding omdat – zo menen verzoekende partijen – , "in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijke inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand aannemelijk maken". (verzoekschrift p. 15).

In de mate dat verzoekende partijen met de hierboven vermeldde kritiek een schending van de hoorplicht zouden aanvoeren, kan dit niet worden bijgetreden. Immers, de hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden

getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., nr. 167.847, 15 februari 2007). In casu kan de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet als zulk een maatregel worden gezien aangezien deze beslissing voortvloeit uit artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partijen zoals begrepen in de zin van het voornoemde beginsel van behoorlijk bestuur. Derhalve is niet voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht.

Waar door verzoekende partijen een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting inhoudt voor het bestuur om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor de bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.847, 15 februari 2007; A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 56 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht.

Binnen deze context leiden de verzoekende partijen de schending van de zorgvuldigheidsplicht af uit een foutieve schrijfwijze van de namen van de kinderen (verzoekschrift p. 15-16). De Raad stelt met de verwerende partij vast dat het hierbij om een loutere materiële vergissing gaat in de schrijfwijze. Niet blijkt dat de verwerende partij bij het voorbereiden van het dossier en bij het beslissen er van uit is gegaan dat het te dezen over andere personen dan de minderjarige kinderen van verzoekende partijen ging. Deze materiële vergissing kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen slagen er evenmin in aan te tonen dat dit foutief aanhalen van de namen hun enig nadeel heeft berokkend. Zij hebben derhalve geen enkel belang bij deze kritiek.

4.2.2.2.1. De verzoekende partijen uitten evens kritiek op bepaalde motieven van de bestreden beslissing en leiden hieruit af dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het begrip buitengewone omstandigheden zijn geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 170.815, 4 mei 2007).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. In het verzoekschrift ontwaart de Raad de volgende kritieken op dit hoofdmotief:

- er wordt geen motief opgegeven nopens de door verzoekende partijen opgegeven reden dat zij niet meer aan documenten geraken (verzoekschrift, p. 16-17);
- het motiveren met “een loutere verwijzing naar de vluchtelingenzaak” is “duidelijk een inbreuk op het motiveringsvereiste en de zorgvuldigheidsplicht” en op “artikel 9.3 van de vreemdelingenwet” dat in het begrip buitengewone omstandigheden een begrip ingevoerd heeft dat niet samenvalt met de beoordeling van de vluchtelingenzaak (verzoekschrift, p. 15, 17-19);
- de niet terugkeer is de enige manier om ter zake hun rechten te vrijwaren op grond van de procedures, ingeleid voor de Raad van State, tegen de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, p. 22-24).

Deze kritieken worden hierna op hun merites onderzocht.

4.2.2.2. Wat de kritiek betreft inzake de als buitengewone omstandigheid aangevoerde argument dat de verzoekende partijen niet meer aan Azerbeidjaanse papieren geraken.

De Raad herneemt hierna het motief uit de hiervoor reeds geciteerde bestreden beslissing die door de verzoekende partijen wordt betwist (verzoekschrift, p. 16-17) :

"Tot slot hebben de problemen in hun land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1 980 in België in te dienen. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige documenten en de eventuele financiële steun te verkrijgen."

De verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift niet het hiervoor opgegeven motief, m.n. dat voor de terugkeer een beroep kan worden gedaan op IOM. Zij beperken zich in wezen tot het herhalen van hun standpunt dat zij niet meer aan de vereiste documenten kunnen geraken. Met deze kritiek stellen zij aldus hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen de context van zijn hiervoor geduide wettigheidstoezicht, besluit de Raad dat het, gelet op het feit dat de verzoekende partijen geen (gegronde) kritiek aanhalen m.b.t. het door de verwerende partij in de bestreden beslissing uitgedrukte argument waarom de omstandigheid dat verzoekende partijen aan geen papieren meer geraken, de verzoekende partijen niet verder komen tot een blote bewering die de bestreden beslissing niet vitieert.

4.2.2.2.3. Wat de kritiek betreft dat de verwerende partij "louter" verwijst naar de vluchtelingenzaak.

Ook het argument dat de feiten van de asielaanvraag werden ingediend ter staving van de "buitengewone omstandigheden" en dat de verwerende partij zich ter zake zou hebben beperkt tot een loutere verwijzing naar de vluchtelingenzaak, vitieert de beslissing niet.

Net zoals ieder bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partijen de bewijslast voor het aantonen dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidstoezicht uit te oefenen.

Daargelaten de vraag of de bevestigende beslissingen nopens de asielaanvraag al dan bindend zijn voor het thans optredende bestuur bij diens onderzoek van de buitengewone omstandigheden in het raam van een aanvraag, kan er evenwel niet aan voorbij worden gegaan dat de bevestigende beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerbare rechtshandelingen zijn, die net als elke administratieve rechtshandeling verbindende kracht hebben en wier bestaan zich onder meer opdringen aan de verwerende partij die vreemd is aan deze beslissingen.

Te dezen hebben de verzoekende partijen in hun aanvraag tot verblijf inzake hun verzoek tot het aanvaarden van buitengewone omstandigheden, het volgende uiteengezet:

"II. DAT TERZAKE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN KUNNEN WORDEN INGEROEPEN ZODAT HET VERZOEK KAN GERICHT WORDEN AAN DE HEER BURGEMEESTER;
Dat de feiten zoals hierboven weergegeven ingeroepen worden.

Dat ter zake ondermeer volgende elementen ingeroepen zijn: duur van het verblijf integratie, onmogelijkheid tot terugkeer.

Dat subsidair het volgende wordt gesteld op grond van ondermeer diezelfde feiten en het feit van de aanhangige procedure voor de Raad van State.

Dat de feiten zoals hierboven weergegeven ingeroepen worden.

Dat artikel 9 van de wet van 15 december 1980 het volgende stipuleert:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling...daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats...

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde...”

Dat verzoekende partijen zich beroepen op de stukken van het vluchtelingendossier en stukken toegevoegd en behoorlijk geïnventariseerd in huidig verzoekschrift.

Dat dient benadrukt te worden dat de motieven terzelfdertijd kunnen worden ingeroepen wat betreft het aanvaarden van buitengewone omstandigheden als wat betreft de gegrondheid van het verzoek (...).

Dat ter zake buitengewone omstandigheden kunnen worden ingeroepen zodat het verzoek kan gericht worden aan De Heer Burgemeester.

Dat zowel de onmogelijkheid tot terugkeer, ziekte, relevantie van het verblijf gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing, schoolgaande kinderen, als de integratie en integratie-inspanning terzake kunnen ingeroepen worden.

Dat wat betreft de situatie in het thuisland zij verwijzen naar wat reeds hierboven gesteld is. Dat ook de kennelijk integratie en het beschrijven van de duur hierboven reeds werden beschreven.

a) Dat er gevlucht is omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en hij stelt aldaar ook op heden niet te kunnen terugkeren. Dat zij geen titel noch recht hebben om zich zelfs voorlopig elders te vestigen.

Dat zoals uit de feiten en stukken blijkt het leven wel degelijk in gevaar is, zo zij zouden moeten terugkeren.

- Dat het behoort af te wegen of er geen disproportionaliteit bestaat tussen enerzijds de doelstelling en het effect van het opleggen van de verplichting zich in persoon te moeten wenden tot de Belgische Ambassade in van het land waarvan men de nationaliteit heeft en anderzijds de praktische implicaties, de uitvaarbaarheid, de moeilijkheden dat dit met zich meebrengt en meerbepaald het veiligheidsrisico en de implicaties op het recht op privé en gezinsleven (...).
- Dat de Raad van State oordelend in Kortgeding het inroepen van de onveilige situatie in het land van herkomst aanvaard als zijnde een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel (...).
- Dat het oordeel van de Vaste Beroepscommissie betreffende de situatie in het land van herkomst geen gewijsde heeft t.a.v. het oordeel betreffende het inroepen van de bijzonder omstandigheden. Dat het oordeel betreffende de situatie in het land van herkomst in het kader van de bijzondere omstandigheden te onderscheiden valt van het oordeel met betrekking de situatie in het land van herkomst in de vluchtelingenprocedure (...), hetgeen ook de circulaire dd. 15 december 1980, (...) lijkt voor op te stellen. Dat dit ook geldt voor de beslissing van de Commissaris-Generaal.
- Dat het volstaat aan te tonen dat het moeilijk is zich te begeven naar het land van oorsprong of een land waar men toegelaten wordt om het verzoek overeenkomstig art. 9 van de vreemdelingenwet in persoon bij een ambassade of diplomatieke vertegenwoordiging te doen (...).

Dat het voor hen bovendien financieel onmogelijk zou zijn zich aldaar te begeven.

Dat zij de rechtsbescherming inroepen van zowel de internationale verdragen als van de Belgische rechtsnormen ter zake. Dat zij aldus ondermeer het artikel 3 en 8 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) inroepen.”

In het feitenrelaas waarnaar de verzoekende partijen verwijzen en dat betrokken kan worden op het thans betwiste motief, hernemen de verzoekende partijen integraal de verzoekschriften in vernietiging die ze bij de Raad van State hebben ingediend tegen de bevestigende beslissingen.

Te dezen hebben de verzoekende partijen zich in hun aanvraag art. 9.3. beperkt tot het citeren van al dan niet relevante rechtspraak zonder die te betrekken op hun concrete zaak én tot het

woordelijk verwijzen naar hun (feitelijke en juridische) kritiek op de tussengekomen bevestigende beslissingen, zijnde eindbeslissingen gewezen in het raam van de asielprocedure, zonder daar wat de toestand in het “thuisland” betreft, nieuwe elementen relevant voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden aan toe te voegen, noch in de aanvraag aan te geven waarom dezelfde in het raam van de asielaanvraag aangevoerde gegevens thans een buitengewone omstandigheid uitmaken. Binnen zijn wettigheidstoezicht oordeelt de Raad dat het derhalve in deze concrete feitelijke context niet onredelijk is te stellen dat de verwerende partij - gelet op de hiervoor aangehaalde bewijslast en op de door de verzoekende partijen in toepassing hiervan, in concreto opgegeven argumentatie in de aanvraag tot machtiging,- zich te dezen bij het onderzoek of de door de verzoekende partijen aangehaalde toestand in het land van herkomst buitengewone omstandigheden uitmaken, kon besluiten dat de problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitmaakten van een diepgaand onderzoek in het raam van de asielaanvraag en aldus de conclusies ter zake van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over te nemen en toe te passen wat de beoordeling van deze gegevens als buitengewone omstandigheid betreft.

De verzoekende partijen zien hierin ook nog een schending van de zorgvuldigheidsplicht en een schending van het begrip “buitengewone omstandigheid”. Hun kritiek ter zake valt samen met hetgeen hiervoor is uiteengezet zodat het volstaat ter weerlegging hiervan te verwijzen naar hetgeen hiervoor is gesteld;

4.2.2.2.4. Wat de kritiek betreft dat de niet-terugkeer de enige wijze is om de procedurele rechten van de verzoekende partijen (verzoekschrift, p. 22-24) te vrijwaren.

In essentie stellen de verzoekende partijen dat ze het resultaat moeten kunnen afwachten van een voor de Raad van State aanhangige procedure gericht tegen de hiervoor reeds aangehaalde bevestigende beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de “niet-terugkeer” de enige manier is om hun rechten ter zake te vrijwaren.

De Raad herinnert er voorafgaand aan dat bestuurshandelingen waartegen een beroep bij de Raad van State worden ingesteld, dwingende kracht hebben en tenzij de wetgeving (op de Raad van State) zulks uitdrukkelijk bepaalt, schorst de indiening van een vordering bij de Raad van State de gevolgen van deze beslissingen niet op (Cfr. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 8). De door de verzoekende partijen voor de Raad van State ingeleide beroepen tegen de voornoemde bevestigende beslissingen hebben geen schorsend karakter en schorsen derhalve de tenuitvoerlegging er van niet. Voorts wijst de Raad er op dat de proceduregang voor de Raad van State – die in essentie schriftelijk is – niet inhoudt dat de verzoekende partijen persoonlijk aanwezig zijn of moeten zijn bij deze voortgang en terechtzittingen, zodat niets belet dat de thans door de verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaalde procedurele rechten vanuit het buitenland kunnen worden gevrijwaard (zie ook R.v.St., nr. 129.727, 25 maart 2004).

De verzoekende partijen beperken zich in wezen tot het herhalen van hun standpunt in de aanvraag art. 9.3., m.n. dat zij om nuttig te dezen procedures te kunnen behartigen, ze niet kunnen terugkeren. In wezen stellen zij aldus hun beoordeling in de plaats van de beoordeling ter zake gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen de context van het hiervoor geduide wettigheidstoezicht, besluit de Raad dat de verzoekende partijen met deze andere (juridische en feitelijke) beoordeling voorhands niet aannemelijk maken dat de verwerende partij, in verband met de beoordeling van deze aangevoerde buitengewone omstandigheid, is uitgegaan van feitelijke gegevens waarvan ze op grond daarvan in redelijkheid niet tot haar besluit kon komen;

4.3. De verzoekende partijen voeren ook nog een schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM. De verzoekende partijen beperken zich evenwel tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zonder uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht. Dit beantwoordt niet aan het wettelijk begrip middel en is aldus onontvankelijk.

4.4. Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

5. Wat het tweede onderdeel van het enige middel betreft gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of de door verzoekende partijen opgeworpen kritiek correct is, zijn de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten genomen na de eerste bestreden beslissing, zijnde op 8 augustus 2007, daar waar de eerste bestreden beslissing dateert van 18 juli 2007. De door verzoekende partijen ter zake aangevoerde kritiek afgeleid uit artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, uit “het motiveringsvereiste zowel inhoudelijk als formeel”, alsmede uit het gelijkheidsbeginsel, is om die reden alleen al niet gegrond.

Zoals hiervoor is komen vast te staan, is het wettigheidsberoep gericht tegen de machtiging tot voorlopig verblijf verworpen zodat, in zoverre de verzoekende partijen zich in dit onderdeel beroepen op de onwettigheid van deze om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, deze kritiek faalt en niet tot nietigverklaring ervan kan leiden.

Wat de verder in het onderdeelmiddel nog aangevoerde schending betreft van de materiële en formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, beperken de verzoekende partijen zich vooreerst tot het (gedeeltelijk) citeren van rechtspraak en rechtsleer zonder die in concreto te betrekken op het geschil en de wettigheid van de beslissing. Dit volstaat niet om van een middel te spreken. Los daarvan steunen de bestreden bevelen daarnaast op eigen motieven die niet worden betwist door de verzoekende partijen. Deze motieven dragen op zich op afdoende wijze de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen voeren tot slot aan dat op het bevel tot het verlaten van het grondgebied van de moeder, de kinderen met een verkeerde naam zijn vermeld. De verzoekende partijen verzuimen evenwel uiteen te zetten op welke wijze dit hun nadeel berokkent. Daarnaast betreft het een loutere verschrijving die op zich de bestreden beslissing niet vitiesert.

Het middelonderdeel betrokken op de bevelen om het grondgebied te verlaten is niet gegrond.

6. Het enige middel is niet gegrond.

7. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel .

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 mei 2008 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES